

De komst van Joachim Stiller

Hubert Lampo

*Naverteld in eenvoudig Nederlands
door Helene Bakker*

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Over dit boek

De komst van Joachim Stiller is een spannend en geheimzinnig boek.

De hoofdpersoon is Freek Groenevelt, een journalist uit Antwerpen. In zijn leven gebeuren allerlei vreemde dingen, die steeds te maken hebben met Joachim Stiller. Maar wie Joachim Stiller is, dat weet Freek Groenevelt niet.

De komst van Joachim Stiller is geschreven door de Vlaamse schrijver Hubert Lampo. Het boek werd voor het eerst uitgegeven in 1960. Het was meteen een succes. Het boek werd in veel talen vertaald en er is ook een film van gemaakt.

Lampo (1920-2006) schreef vaak over geheimzinnige dingen. Over magische dingen in het leven van gewone mensen. Dat heeft hij ook in *De komst van Joachim Stiller* gedaan.

Dit bekende boek is naverteld in eenvoudige taal. Moeilijke woorden staan onderstreept. Op pagina 93 vind je een woordenlijst. Daarin worden de moeilijke woorden uitgelegd.

Werk in de Kloosterstraat

Ik ben Freek Groenevelt.

Drie jaar lang was ik schrijver van boeken.

Maar nu ben ik journalist.

Via Clemens, een schoolvriend, ben ik journalist geworden.

Clemens is de baas van *De Scheldebode*. Dat is de stadskrant van Antwerpen.

Hij vroeg me over het nieuws uit de stad te gaan schrijven. En hij bood me een aardig salaris.

Ik zei meteen ja. Want ik schreef wel drie jaar lang boeken, maar daar verdiende ik niets mee.

Ik loop graag door Antwerpen. Dan kijk ik of ik iets tegenkom waar ik over kan schrijven.

En altijd eindig ik in Het Gouden Anker, mijn stamcafé.

Vandaag ook. Het is erg warm buiten, en binnen in de kroeg is het heerlijk koel.

Ik zit bij het raam en kijk naar buiten.

Ik zie vrouwen in blote zomerjurken lopen. Van die heerlijk doorschijnende jurken.

Om half elf precies komen vier jonge mannen in werkkleren de Kloosterstraat inlopen.

Het zijn arbeiders, maar ze lijken meer op filmsterren. Zo knap zien ze eruit.

Ze stoppen aan de overkant van de straat.
Ze zetten twee rode vlaggetjes op straat, zo'n
twintig meter uit elkaar.
Dan beginnen ze de straat open te breken.
Ze halen de straatstenen weg en stapelen ze aan
twee kanten op.

Er komt een agent bij om het verkeer te regelen.
Telkens als er een auto aankomt, steekt hij zijn hand
op.

Maar er komen steeds meer auto's, en het wordt een
hele rij.

Dan beginnen de auto's te toeteren.

De agent wordt kwaad. Een tweede agent komt
eraan, maar dat helpt niets. De auto's blijven
toeteren.

Om kwart over elf hebben de werklui alle stenen
tussen de rode vlaggetjes weggehaald.

Ze zijn er rustig bij gaan zitten en eten een
boterhammetje.

'Verrek! Kijk nou!', hoor ik de kroegbaas even later
zeggen.

Ik zie meteen wat hij bedoelt.

De werklui leggen de straatstenen namelijk weer
netjes op hun oude plaats terug.

'Betalen we daar nou belasting voor?', moppert
de kroegbaas. 'Ik dacht dat ze de straat zouden
opknappen.'

'Of dieper de grond ingaan om iets met de leidingen te doen', zeg ik.

Verbaasd kijken we toe.

Als de mannen klaar zijn met hun karwei, nemen ze lachend afscheid van de agenten.

Dan lopen ze rustig weg.

'Wat een zinloos werk. Het is toch een schande dat er zo met ons geld gesmeten wordt.

U moet het in de krant zetten, meneer Groenevelt', zegt de kroegbaas van Het Gouden Anker.

'Ja, natuurlijk. Dit is te gek', antwoord ik.

Het tijdschrift *Atomium*

Ik woon op de bovenste verdieping van een groot, oud huis, vlakbij de haven van Antwerpen.

Daar wonen ook een paar kunstenaars.

En verder een juffrouw die haar gekleurde slippjes altijd voor het raam te drogen hangt.

Ik heb een hekel aan bezoek. Ik wil rustig mijn stukjes voor de krant schrijven.

Liever spreek ik af in de kroeg.

Alleen mijn beste vrienden mogen bij mij thuis komen. Andreas is zo'n vriend. Hoe druk ik het ook heb, hij is altijd welkom.

Ik wil net beginnen aan een stukje over dat zinloze werk in de straat. Maar dan staat Andreas voor de deur.

'Man, wat is het benauwd', zegt hij, terwijl hij het zweet van zijn gezicht veegt. 'We krijgen onweer.' 'Biertje?', vraag ik. Ik loop al naar de keuken, want ik heb zelf ook dorst.

'Graag', antwoordt hij.

'Moet je dit zien', zegt Andreas even later. Hij haalt een opgevouwen krantje uit zijn broekzak tevoorschijn.

'Een nieuw tijdschrift. *Atomium* heet het, en ze hebben het over jou. Hier, lees zelf maar.'

Ik pak het krantje aan. Het zijn alleen maar een paar blaadjes met een nietje erdoor.

Het zal wel van een stel schooljongens zijn, die denken dat ze kunnen schrijven en die overal tegen zijn.

Zo ben ik vroeger zelf ook begonnen. Ik glimlach als ik terugdenk aan die tijd.

‘Je hebt het nog niet eens gelezen, en nu vind je het al grappig.’

Andreas pakt het krantje van me af.

‘De hele dag loop ik me te ergeren aan wat ze over jou schrijven. Moet je luisteren.’

‘In dit tijdschrift geven we alleen jonge schrijvers een kans.

We moeten niets hebben van oude lullen zoals Freek Groenevelt.

Die verbeeldt zich dat hij kan schrijven, maar hij kan er niets van.

We walgen van zijn stukjes in onze stadskrant.’

Het gezicht van Andreas is rood van woede.

‘Dit is toch een rotstreek, Freek. Je moet er wat tegen doen.’

Ik haal mijn schouders op.

‘Laat ze maar schelden’, zeg ik. ‘Het kan me niets schelen.’

‘Ja, maar dit pik je toch niet? Schrijf iets in *De Scheldebode*.’

‘Nee, Andreas, dat vertik ik. Ik hoef mezelf niet te verdedigen.’

Andreas zwijgt en steekt een sigaret op.

Ik loop naar het open raam en ga op de vensterbank zitten.

Misschien heeft Andreas gelijk en moet ik wel reageren.

Het is toch wel erg gemeen wat ze over me schrijven.

‘Nou,’ zegt Andreas, ‘dan ga ik maar.’

‘Nee, joh. Het begint te donderen. En ik heb nog wat whisky in huis.’

Ik haal snel de fles en schenk twee glazen in.

Als Andreas tegen middernacht vertrekt, is de whisky op en het onweer voorbij.

Ik heb hem beloofd om bij de redactie van *Atomium* langs te gaan.

Niet om ruzie te maken, maar ik wil wel weten waarom ze dat hatelijke stuk over mij hebben geschreven.

Ik zal het ze persoonlijk vragen. Het adres stop ik in mijn portemonnee.

Een wethouder in de war

Een paar dagen later moet ik bij Clemens, mijn baas, komen.

‘Het gaat om dat verhaal van jou’, zegt hij serieus.

‘Over die straat die opgebroken werd en toen meteen weer dichtgegooid.’

‘Wat is daarmee?’, vraag ik.

‘Lees zelf maar.’ Hij geeft me een brief.

Ik lees dat de wethouder van openbare werken verbaasd is.

Hij snapt mijn kritiek op het zinloze herstelwerk in de Kloosterstraat niet. Want er is volgens hem helemaal niet gewerkt in die straat.

Trouwens, nergens in Antwerpen zijn die dag werkzaamheden aan straten geweest.

Hij wil dat er een stuk in de krant komt om deze fout recht te zetten.

Ik grinnik.

‘Freek, doe me een lol’, zegt Clemens. ‘Verzin voortaan niet van die onzin.’

‘Het is geen onzin. Die wethouder is gek.’

Ik heb zelf gezien hoe ze met die straat bezig waren. De kroegbaas van Het Gouden Anker heeft het ook gezien.

Als je me niet gelooft, moet je maar met de politie bellen. Er stonden twee agenten het verkeer te regelen.’

‘Dus deze brief ...’, aarzelt Clemens.
‘Nee, die klopt niet. De wethouder is gek, of hij wordt in de maling genomen.’
‘Ik geloof je, Freek. Weet je wat we doen? We drukken deze brief gewoon af in de krant.
En we vragen aan de wethouder of hij kan bewijzen dat de straat niet opengebroken is.’
‘Zal ik niet eerst met die man gaan praten?’, stel ik voor.
Mijn baas pakt de telefoon al.
Hij krijgt het voor elkaar dat ik meteen bij de wethouder terecht kan.

Wethouder Keldermans is een grijs mannetje, gekleed in een ouderwets pak.
Hij kijkt me aan alsof hij bang voor me is.
‘Meneer Keldermans’, begin ik. ‘Ik ben hier vanwege de brief die u naar de krant hebt gestuurd.’
‘Ja, dat weet ik’, zegt de man. Hij tikt zenuwachtig op zijn bureau.
Ik ga verder: ‘Ik denk namelijk dat die brief een vergissing is.’
‘Nee, meneer Groenevelt. Die brief is geen vergissing. Kijk, hier heb ik het rapport van de technische dienst.
Op 13 juli heeft niemand in de Kloosterstraat gewerkt.’
Keldermans geeft me het rapport.
Ik zie inderdaad dat niemand de opdracht had om in de Kloosterstraat te werken.

‘Toch neem ik geen woord terug van wat ik geschreven heb’, zeg ik.

‘Ik heb echt gezien dat die straat werd opengebroken. En veel andere mensen hebben het ook gezien. Zelfs twee agenten waren er getuige van.’

De wethouder zit ineengedoken voor zich uit te staren. Het valt me op hoe grauw hij eruitziet. Ik krijg medelijden met hem.

‘Voelt u zich wel goed? Kan ik iets voor u doen?’, vraag ik.

Hij schudt zijn hoofd: nee. Dan staat hij op en loopt naar een kast.

Hij haalt een fles cognac tevoorschijn, en twee glazen.

‘U moet me die brief maar niet kwalijk nemen, meneer Groenevelt’, mompelt hij terwijl hij de glazen volschenkt.

‘Ik moest hem wel schrijven. Maar dat blijft tussen ons ...’

‘Wat bedoelt u?’, zeg ik verbaasd.

De man neemt een flinke slok en fluistert dan schor:

‘Het is een complot. Het is niet de eerste keer dat zoiets gebeurt.’

‘Schrijft u dan wel vaker van die rare brieven?’

‘Nee, ik bedoel de Kloosterstraat. Ik weet dat het waar is. Dat u gelijk had en dat er echt mannen gewerkt hebben.’

‘Waarom schrijft u dan aan mijn baas dat ik een leugenaar ben?’

‘Ik moest wel. Er gebeuren zulke vreemde dingen. Dingen die ik helemaal niet wil. Daar moet ik wel tegen protesteren.’

Die man is gek, denk ik bij mezelf. Ik besluit hem niet verder lastig te vallen en zo snel mogelijk te vertrekken.

‘Laten we de zaak vergeten’, zeg ik. ‘Ik vertel mijn chef wel dat uw brief een vergissing is.’